

Ericsson

Nr 29 - NOVEMBER 1941

Kontakten

TIDSKRIFT FÖR TJÄNSTEMÄNNEN VID TELEFONAKTIEBOLAGET L.M. ERICSSON

Ansvärlig utgivare: Gösta Gerdhem • Redaktör: Sven A. Hansson

DIKTATURENS
FÖRFALL

"Kära Dagbok,

Så ha vi alltså kommit till den 19 november, och jag hade tänkt att anförtra dig vad jag haft att utstå denna välsignade dag.

Jag kom till kontoret som vanligt och höll just på att pudra näsan när chefen ringde på mig. Jag samlade alltså ihop några pennor, och med stenogramblocket i handen flöt jag in i cheffens rum. Där satt han vid sitt skrivbord och bolmade som en skorsten. Innan jag hade hunnit stänga dörren började han: "God morgon, fröken, vi ska skriva ett brev till Jonsson, Jonsson & Jonsson."

Så reste han sig och började promenera fram och tillbaka i rummet som ett lejon i sin bur. Han strök sig över håret, ordnade till slipsen, och eftersom pipan just hade slocknat, satte han i gång med hela ritualen för att stoppa den igen. Under tiden hade han naturligtvis alldeles glömt bort vem det var vi skulle skriva till och vad han egentligen skulle ha sagt, så det fick jag tala om.

Just då ringde telefonen. Naturligtvis tvekade han inte ett ögonblick att säga att han inte var upptagen alls - han höll "bara på att diktera", så han kunde gott utbyta en del lustigheter med sin vän Jonas.

När samtalet äntligen var slut beslöt han sig för att vi inte skulle skriva till Jonsson, Jonsson & Jonsson alls. I stället bad han mig hämta en av brev pärmarna från min hylla. Tänk bara

vilken tid som skulle ha kunnat sparas om han hade haft de pärmar, som han behövde, samlade hos sig, innan han började diktera. Min enda tröst när jag skall tjänstgöra som springflicka är att jag vet, att det faktiskt inte alls är skadligt för mitt diafragma.

Till slut satte han så i gång efter en del ähum, ähum och pipbolmning. En vacker dag har jag tänkt tala om för min käre chef hur jag reviderar hans mossbelupna fraser. För han läser synbarligen aldrig igenom breven, annars skulle han ha lagt märke till att vad han dikterar som "Edert ärade av den 2 ds tillhanda, får jag till svar meddela" översatts till begripligt språk.

Nästa nummer på programmet var att jag blev tillsagd att ringa upp Johansson & Co - och så satt jag där igen och väntade. Det skulle verkligen roa mig att med stoppur ta reda på den tid, som han verkligen sysselsätter sig med diktering. Jag kan nästan slå vad om att han inte dikterar med högre fart än femton ord i minuten. Till slut blev klockan tolv och bara ett brev hade blivit dikterat.

När jag kom tillbaka från lunchen fick jag bud från chefen, att han antagligen inte skulle komma tillbaka under eftermiddagen och blev tillsagd att hjälpa fröken Svensson med en edifonutskrift. Det där var gammalt och vant för mig, och innan det hade gått en kvart, så var jag färdig att sätta i gång.

Min första rulle kom från ing. Person - han som är kedjörkare - det är ett fullkomligt under för mig hur han någonsin kan få sina rullar färdiga. Ja, järnvägar - rullen var spräckt och om det inte hade varit så att jag var fullständigt inne i hans sätt att

skriva monotona brev, så skulle jag ha stått mig slätt.

Hr Andersson var nästa namn på listan. Om han bara ville höja rösten litet grand och parkera läkeroltabletten under det han dikterar, så skulle jag inte behöva fladdra med bronnen så mycket för att höra vad han säger.

Vid den tiden på eftermiddagen kände jag med stor tydlighet att vad jag behövde var en albyl, men jag hoppades, att jag skulle ha bättre tur med någon av våra nya diktatorer. Varför i all världen kan inte folk tala i edifonen som de gör i telefonen - det skulle bli så mycket lättare att förstå dem? Den nye bet av och svalde alla sina ord till hälften, och han tyktes aldrig höra varningssignalen från klockan när han närmade sig slutet på en rulle. Inte heller satte han märkena på korrigeringsremsan ordentligt.

Som en lämplig klimax kom hans sista brev. Det föreföll vara mycket kort, och jag satte in papperet i maskinen därefter. Emellertid visade det sig att inte mindre än sex olika stycken rena avskrifter skulle plockas in, men det sa han naturligtvis ingenting om, förrän i slutet av brevet. Det är inte så mycket att undra på att vi bli gråhåriga i vårt företag.

Jag är rädd att drastiska åtgärder skulle behövas för att få diktatorerna att förstå, att deras värdslöshet gör maskinskriverskorna värdslösa också. Jag för min del känner mig stolt över mina brev, och jag tillåter inte ett enda ett att gå ut som inte är så perfekt som jag kan göra det. Ett företags anseende blir lätt bedömt efter dess brev, och jag vill inte att något brev, som bär min signatur, någonsin skall göra något ogynnsamt intryck varken för företaget eller min egen del.

Nå, klockan blev fem innan jag visste ordet av. Det var just som jag skulle till att gå, som hela min kväll, ja hela min dag, blev förstörd. När jag reste mig från maskinen, så fastnade den ena av mina spritt nya silkesstrumpor i stolen, och resultatet blev en verkligt praktfull reva ..."

Något så när rätt översatt ur "The Office" intygar

E. Möller

INTRESSEKONTORET

Ett nytt budgetår stundar. Tänk på att redan från årets början få kontroll över Era utgifter och gör därför i tid upp ny uppdragsräkning för 1942.

Uppdragsräkningen gäller som bekant per kalenderår. Intressekontoret fortsätter därför ej på nya året med utbetalningar eller avdrag om ej ny uppdragsräkning uppgjorts.

För att emellertid under pågående bokslutsarbete försöka undvika alltför stor överbelastning på Pi, ombedes alla som ha utbetalningar omedelbart i början av januari nästa år såsom t.ex. hyror, att göra upp sin budget i slutet av december d.å. och övriga, vars första utbetalningar förfalla senare att återkomma under första hälften av januari.

För insättning på sparkassa fortsätta emellertid avdragen som vanligt till dess annan överenskommelse träffas.

H. Averbmark

Gift sig ha:

frk. Ulla Högfeldt, Atp, och hr Björn Brundin;
hr Thord Utterman, Lo, och frk. Ingrid Gustafsson;
ing. Romeo di Zazzo, Xlr, och frk. Inez Lindgren.

Tacka göra följande:

"För visad hägkomst med anledning av vårt bröllop framföra vi vårt varma tack.
Ingrid och Thord Utterman"

"För vänlig hägkomst vid vårt bröllop tacka vi varmt.

Eivor och Erling Stenström"

"Vårt hjärtliga och varma tack för all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop.

Inez och Romeo di Zazzo"

Bytt namn har:

hr Carl Axel Nilsson, Fe, till Falsjö.

Med detta nummer ingår KONTAKTENS följetong i sin sjunde månad, vilket även skall bli dess näst sista.

Inför slutsputten höves det att å deras vägnar, som haft nöje av följetongen, överröcka var sin blomma till författarna, i tur och ordning hrr Jacobaeus, Rydin, Runeborg, Segerström, Lagergren, Söderström och Lundén.

I sanningens intresse må dessutom meddelas att dessa medborgares litterära krumsprång inte rönt samma uppskattning överallt. Tvärtom har det genom ideligt lyssnande i korridoren kunnat konstateras, att följetongen på sina håll ansetts börja bli tjugitig.

Nu ha emellertid de missnöjda, och alla andra KONTAKT-läsare också, ett briljant tillfälle att försöka överträffa de ovannämnda sju författarna genom att delta i den tävling, som härmed utlyses: det gäller intet mer eller mindre än att skaffa följetongen ett värdigt slut.

Reglerna äro följande:

1. manuskriptet skall vara inlämnat till RrC senast den 13 december kl.12.
2. det får inte vara längre än en halv maskinskriven sida (ca 250 ord).

Det manuskript som ger den mest tillfredsställande och roliga avslutning åt följetongen i omedelbar anslutning till denna månads del, belönas med ett första pris på 25 kronor. Det därnäst bästa får åtnjuta en ovikt tia som lön för mödan.

Alla äro berättigade till deltagande. Läs igenom reglerna en gång till, och sätt i gång!

Och nu till månadens historia:

För någon tid sedan får en yngre, något överansträngd tjänsteman på Lf i sin hand en order från Radiobolaget på ett hundratal växelbordslampor. Utan nämnvärd tvekan placeras ordern hos Vpp, som enligt den gamla regeln: "håll papperen i gång" överflyttar det hela till Inköpet.

Detta vänder sig till sin huvudleverantör av växelbordslampor, Radiobolaget, med påpekan att "då kunden har stor brådska med leveransen, bedja vi Eder expediera lamporna inom fjorton dagar".

Radiobolaget, som väntar sina lampor, beklagar att det måste förbehålla sig längre leveranstid, varefter Vpi skningslöst annullerar ordern och lyckas i sista stund få lamporna från annat håll - i rätt tid, hur otroligt det än låter.

Vilket må vara en poäng så god som någon i en historia, som är nästan lika sann som följande:

En av firmans tjänstemän hade någon tid suttit och huttrat i sitt rum mer än vad han tyckte borde vara nödvändigt, så han tillkallade expertis, som satte i gång med undersökning. Denna hade ännu inte lämnat något kännbart resultat, när ett par arbetare infann sig för att isolera en mellanvägg i rummet.

Medan detta arbete pågick märktes genast en tydlig förbättring i rummets värmebalans. Men innan den frysende tjänstemannen tog av sig överrocken, frågade han för säkerhets skull arbetarna vad man hade gjort för att genast få rummet så mycket varmare - och fick till svar:

- Jo, det var så kallt häruppe, så vi tog en trasa och täppte till varmluftventilen!

Jack

KONTAKTENS KORSORD

Den rätta lösningen på korsordet i KONTAKTENS oktobernummer ser ut så:

A	V	D	E	L	N	I	N	G
D	I	L	O	S	A			
R	A	M	A	K	L			
E	L	L	O	D	K	O	L	V
S	T	O	Ö	V	I	A		
S	E	M	E	S	T	E	R	N
E	R	N	A	R	I			
R	P	S	A	R	T	S		
A	U	T	O	M	A	T	I	K

BRIDGE

LME:s bridgesektion, som snart kan fira sitt ettårsjubileum, deltog under oktober och november månad i Aftonbladets korporationsbridge och hemtog efter en överlägsen seger den uppställda firmapokalen.

LME fick sammanlagt 318 poäng närmast följt av Våg och Vatten, som uppnådde 199 poäng. LME representerades av 22 lag. I semifinalen höll sig ännu 16 lag kvar, men till finalen var manfallet större, då endast fem lag stodo kvar.

Av finalparen placerade sig bäst kontraktparet C. Berglund - E.A. Ericsson, som belade femte platsen.

H. Borgström

VINTERCYKLISTEN

EDIPHONEMYSTERIET
eller
RÖSTEN SOM SPRACK

Detektivhistoria
med romantiska inslag

Resumé: Ingenjör Eddi von Tratt älskar stenografen Inga S. Krivfel, men icke av gägossen Joakim, vilken i lönnndom tillverkat en för Eddi komprometterande ediphonerulle, som Ingas rival Beda Gadd i argt uppsåt uppspelat inför deras chef fröken Q. Vähr, vilken mistänker Joakim, som nekar.

Chefen, alias fröken Q. Vähr, skrynkade beslutsamt ihop ansiktet i allvarstunga veck. Plötsligt ägnande sin uppslagsrike vän Eddi von Tratt en tanke, beslöt hon att konsultera honom.

Kapitel 3

Ett par raska slag i hård bidevind, och hon var mitt ute i kontorshavet. Ett flyktigt ögonkast mot von Tratts plats gav vid handen att han i dag arbetade under sång. På grund av och tack vare de ljuduppsugande plattorna i taket märkte hon dock först alldeles inpå honom, att programpunkten just nu var "Hammarforsens brus".

Han avbröt sig dock raskt mitt i det glisserande diminuendot i andra satsen, så snart fröken Q. Vähr i långa svepande tag börjat skildra vad som nyss hänt: hur Beda Gadd fått en sällsam ediphonerulle och hur försöket till identifiering av intalaren tillgätt.

Och nu sänkte hon rösten till normal ensamrumsnivå för att åt honom, den pålitlige Eddi, anförtro vad hon hittills hade förtigt - hur hon märkt att rullen just vid slutet av den så lidelsefullt uppspelade delen företett en spricka av ytterst ovanlig form.

Desvärre hade hon under berättelsens gång, behäftad som hon var av ärfilig men perfekt färgblindhet, ej observerat att Eddis ansikte så småningom antagit en gruvligt grågrön färg.

I hans inre försiggingo nämligen processer, som kommo ryggbastet att krulla upp sig. Hans torra tunga skramlade som en kastanjett i munnen på honom. På fröken Vährs fråga om hans opinion följde endast några vemodigt kraxande ljud, som kunde tydas som "möjligen är jag matförgiftad", varpå han med en fisklik blick reste sig upp och vacklade ut ur rummet. Ty nu måste det ske!

(slut i nästa nr)